

teatre | «marat sade»

Alberto San Juan és Sade. / ROS RIBAS

Teatre dels 60

► **Autor:** Peter Weiss (traducció d'Alfonso Sastre)
Direcció: Andrés Lima
Intèrprets: Pedro Casablanc, Alberto San Juan, Natalie Poza, Lola Casamayor, Javier Gil, María Alfonsa Rosso, Fernando Tejero, entre d'altres.
Dia i lloc: Dijous, 3 de maig al Teatre Tívoli

Animalario s'atreveix, en coproducció amb el CDN, amb *Marat Sade* de Weiss, considerat un dels grans textos del segle XX, que aquí porta el record de l'històric muntatge de Marsillach. El públic sense referents del passat pot gaudir de la manera de fer teatre dels seixanta amb una versió fidelíssima a la proposta de l'alemany pel que fa a acotacions i plantejament brechtia de la posada en escena, només certs afegitons al text, fàcils i innocus, per apropar-lo a l'Estat espanyol actual. Una obra estrenada el 1964 per parlar, des del context de la Revolució Francesa i a través de la trobada dialèctica entre dos personatges històrics, Jean Paul Marat i el Marquès de Sade, de qüestions tan profundes com els conceptes de revolució, individu, poble, racionalitat i amoralitat. Teatre dins el teatre perquè la representació té lloc en un sanatori mental. A l'inici s'avisava que un 51% de la població europea patirà en algun moment de la seva vida una malaltia mental: més malalts potencials a la platea que a l'escenari. Amb tot, Andrés Lima opta per caracteritzar els intèrprets amb les denotacions de diferents malalties psíquiques després d'haver fet tota la companyia un treball de camp en un hospital. El director madrileny fa en aquest muntatge un dels seus millors treballs, especialment en les escenes de conjunt, evocant obres pictòriques i en les ocasions en què els malalts surten del paper, ja que el caos inherent en el contingut no es converteix en garbuix insubstantial.

Lima transforma l'energia individual en un triomf de companyia, accentuat per la complicitat. Alhora exprimeix els protagonistes: Pedro Casablanc, racional i convincent com a Marat; Alberto San Juan com el peix a l'aigua brodant Sade, i Natalie Poza com a Carlota Corday demostrant la seva alta qualitat com a actriu. També destaquen Javier Gil Valle, el capellà admirador de la revolució; Maria Alfonsa Rosso fent de pacient i Lola Casamayor, versió femenina del director de l'hospital original. Escenografia esplèndida de Beatriz San Juan, embolcall perfecte d'aquesta aposta a ritme d'òpera rock rogallosa en directe. Una música que no acaba de rutllar però que dona ritme i fa més agradable el feixuc transcurs de l'obra, que arriba gairebé a ennuegar amb un *coitus interruptus* de fals final; sirenes d'alarma rematada pels intèrprets que llancen roba a la platea, molestant més que provocant; aniquilació de la sentència final.

TNC, Teatre Nacional de Carrer

El teatre públic de les Glòries programa, per primer cop, una obra a l'aire lliure amb Artristras, en espera de consolidar aquesta línia amb el suport de la fira de Tàrrrega

JORDI BORDES / Barcelona

● Han calgut deu anys perquè s'habilitin els jardins del TNC (llegeixi's Teatre Nacional de Carrer, lema inventat pel director d'Artristras Quique Alcántara) com a espai estable teatral. Fins ara, les utilitzacions havien estat protocol·làries: la inauguració del festival de titelles amb una companyia del Vietnam i la representació número 100 d'*El somni de Mozart* a les mateixes escales de la plaça. Només l'associació de veïns Fort Pienc té normalitzat el jardí de la sala Tallers com a espai per a concerts dins de la festa major del barri. Alcántara celebra que, per fi, la direcció del TNC promocióni la invasió d'aquest espai urbà, quotidià, per transformar-lo en un indret poètic.

Artristras presenta, en sessions matinals, els dos muntatges més festius que té en repertori: *Medusa* i *Pluges d'estiu*. La primera peça s'interpretarà demà i diumenge, i el 12 de maig. De la segona també se'n faran tres representacions (13, 19 i 20 de maig). Tots dos són espectacles itinerants i estan adreçats a tots els públics. Els espectadors ocupen el mateix espai per on es desplacen els artefactes d'Artristras. La companyia, amb més de 25 anys d'història, centra la seva actuació en la música en directe, les imatges poètiques i la sorpresa. El text se sotmet a la vistositat i l'espectador intervé passivament, al costat de l'evolució de les accions.

Joan Font, director de Comediants i assessor de teatre familiar i de vincu-

El vaixell de l'espectacle *Medusa*, dimecres, en la presentació per a la premsa. / LL. CRUSET

lar el TNC amb les companyies, creu que «ja tocava» que es fes un gest pel teatre de carrer. Si fa trenta anys la creació als carrers de Catalunya era una referència a Europa, ara es viuen vaques magres a causa del desinterès de les institucions per aquest sector. La Fira de Teatre al Carrer de Tàrrrega, que ja fa anys que lamenta la falta de propos-

tes interessants, s'ha volgut alinear amb l'aposta del TNC i ja planteja produir obres.

La labor de Sergi Belbel com a director artístic ja ha donat més espai al teatre familiar. Per ara, en les properes temporades sembla que es repetirà un format semblant al d'enguany (en què les companyies presenten els seus

espectacles sense que el TNC ho produeixi) per evitar que l'entrada del teatre públic al sector afecti l'ajustat equilibri d'aquest sector en supervivència. Tot és començar. I involucrar nous agents per construir un circuit estable i prometedor. El TNC es desempallega de les columnes neoclàssiques: ja és animal de carrer.

Julien converteix Cruyff en la salvació de dues prostitutes d'Amsterdam

J.B. / Barcelona

● *Sex n'drugs n'Johan Cruyff* és «la versió moderna d'el conte de la lletera», amb paraules de l'autor i director Josep Julien. L'obra s'estrena demà i es podrà veure fins al 3 de juny al Versus. Ambientada als anys setanta, quan l'Ajax va revolucionar el futbol, la peça mostra la relació de dues prostitutes, tancades en el seu apar-

dor del Red line d'Amsterdam, que somnien que el crack del futbol les visiti i les tregui d'aquest món que les ofega.

El Versus ha convidat l'exfutbolista i entrenador, referència avui encara de l'univers culer, però no ha confirmat la seva assistència. Julien, un confés seguidor del Barça i fervent defensor de les tesis de Cruyff, argumenta que la

utilització de Cruyff en l'obra val com una icona dels anys setanta, com podria ser Bob Dylan, Paul McCartney o John Lennon. L'obra va guanyar l'última edició dels Premis Octubre.

La revolució del maig del 68 encara ressona dins de la vitrina del Red line. De fet, durant l'hora i vint minuts de la representació es percep de la il·lusió al

desengany. Tant de les dues amigues, que decideixen escoltar l'Ajax-Feyenoord un diumenge plujós sense clients a la vista, com del militar nord-americà que va gaudir dels serveis d'una d'elles i de qui pretén fer-se amic ara, abans que el torni a primera línia de guerra, al Vietnam. L'Ajax guanya la lliga. Ells perden les il·lusions.